

Прэзідэнт адхініў Іосіфа Сярэдзіча ад пасады галоўнага рэдактара “Народнай газеты”

Такога цяжкага дня, як учарашні, у рэдакцыі “Народнай газеты” яшчэ не было.

Раніцай галоўны рэдактар Іосіф Паўлавіч Сярэдзіч быў запрошаны на сустрэчу з Прэзідэнтам краіны. Дакладны змест іх гаворкі нам невядомы, але пра вынік неўзабаве даведзеся ўвесь калектыў. Кіраўнік прэзідэнцкай адміністрацыі Леанід Георгіевіч Сініцын, прыехаўшы ў рэдакцыю, пазнаёміў супрацоўнікаў з тэкстам толькі што падпісанага Прэзідэнтам указа (ён друкуецца ніжэй).

Мы пакрывілі б душой, сказаўшы, што гэта быў гром сярэд аснага неба. Жыццё “Народнай газеты” і асабіста яе галоўнага рэдактара ніколі не было бязвольным. З аднаго боку, няўхільна расла масавасць маладога парламенцкага выдання, якое за чатыры з паловай гады існавання дасягнула найбольшага ў краіне тыражу; з другога ж — над калектывам і яго кіраўніком разгорзліся гучныя крызісы. І вось — з самай вышыні ўдарыла маланка...

Апошнім часам мы асабіста выразна адчувалі, як там, у найвышэйшых сферах, акумуляецца зарад незадаволенасці курсам газеты, пазіцыяй галоўнага рэдактара. І ўсё ж першае ўражанне ад таго, што адбылося, — на мяккі шок. Цяжка сабрацца з думкамі, цяжка каменціраваць.

Час расставіць кропкі над “і”, дасць уважаную ацэнку ўсёй гэтай гісторыі і ўсім, хто мае да яе дачыненне.

Мы ж сёння перш за ўсё хочам сказаць сваё слова пра чалавека, які стаў ля вытокаў “Народнай газеты” і амаль чатыры з паловай гады ўзначальваў яе калектыў. Без перабольшвання: калі б не журналісцкі і арганізатарскі талент Іосіфа Паўлавіча Сярэдзіча, калі б не яго каласальнае працавітасць і самааданасць, — “Народная газета” не змагла б дасягнуць такіх вышэйшых папулярнасці. І мы ўпэўнены, што ён, чалавек мужны, загартаваны ў жорсткіх газетных і палітычных калізіях, — не зламаецца, не будзе выбіты з калізіі і яшчэ заявіць пра сябе ў журналісцкім і грамадскім жыцці.

Сёння ж прэса, яе кіраўнікі мусяць прымаць на сябе бязлітасныя ўдары нашай драматычнага часу.

Часу, калі грамадства пакутліва, хваляравіта, часам сутаргава імкнецца перайсці ў новую якасць — ад жыцця турмы-казарменнага да нармальнага, цывілізаванага, дэмакратычнага. Нідзе і ніколі такі пераход не адбываўся без калізіі. Нам тут асабіста не пашанцавала. Занадта мала вопыту дэмакратыі і занадта ўжо суровая гістарычная спадчына. Памылочна ўсё — і журналісты, і дзяржаўныя мужы. І нярэдка цана гэтых памылак не-

вымерна вялікая, а добрымі, здавалася б, намерамі месціцца дарога ў пекла...

Мы далёка ад таго, каб лічыць “Народную газету” ўзорам дасканаласці. Былі на яе старонках і прыкрыя хібы, няўдалыя публікацыі. І ўсё ж не гэтым вызначаецца яе змест. Мы ўпэўнены, што тым ідэям, якія спавядае калектыў выдання, — ідэям вольнага і зможнага жыцця ў суверэннай дзяржаве — няма альтэрнатывы. І ў тым, што 1066 папярэдніх нумароў “Народнай газеты” зрабілі сваю справу, несучы гэтыя ідэі шматлікім чытачам, — мы яшчэ раз пераканаліся ўчора, калі на рэдакцыю абрынуўся шквал тэлефонных звонкоў са словамі падтрымкі.

Гучалі разам з тым і недаўменныя пытанні. Тыя ж пытанні, якія прэзідэнцкі ўказ выклікаў і ў нас.

Як, напрыклад, стасуюцца гэтыя і папярэдняе суровыя кадравыя рашэнні ў адносінах да кіраўнікоў прэсы з колішнімі абяцаннямі Прэзідэнта разнаволіць сродкі масавай інфармацыі?

Ці можа ўвогуле прэтэндаваць на статус дэмакратычнай дзяржавы, дзе найбуйнейшы выдання, тэлебачанне, радыё, выдавецкая база і сістэма распаўсюджвання друку, па сутнасці, манаполізаваныя дзяржаўнымі структурамі, аналагаў чаму няма нідзе ў цывілізаваным свеце?

Ці не вярта, узяўшы лозунг прававой дзяржавы, высвятляць ступень рэдактарскай вольны і захаваннем усіх юрыдычных працэдур — напрыклад, праз суд, перш чым прымаць карэктывы дырэктывы?

Ці не станецца так, што тэзіс пра захаванне грамадскай стабільнасці ператворыцца ў дубіну супрацьгалоснасці, крытыкі, свабоды слова?

І, нарэшце, наколькі правамоцна рашэннем кіраўніка выканаўчай улады вызваляць ад пасады галоўнага рэдактара, прызначанага найвышэйшым органам улады заканадаўчай? Дзе ж тады правы заснавальніка, дэклараваныя Законам аб друку?

Адказы на гэтыя і іншыя трывожныя пытанні мы хацелі пачуць непасрэдна з вуснаў Прэзідэнта. І ён знайшоў учора магчымасць сустрэцца з супрацоўнікамі рэдакцыі. На жаль, больш чым паўтарагадзінная гутарка не прывяла да поўнага ўзаемаразумення.

“Время рассудит”, — такой была адна з заключных фраз Прэзідэнта.

Што ж, сапраўды, пажывём — пабачым, якія адказы на гэтыя контрдагчы нам жыццё. Як-нікак — яно працягнецца.

КАЛЕКТЫВ РЭДАКЦЫІ
“НАРОДНАЙ ГАЗЕТЫ”

БЕЛАРУСЬ: ГОД 1995

Фота Сяргея ГРЫЦА.

Еўропа не ведае, што яе чакае

Міністр унутраных спраў Юрый Захаранка, вярнуўшыся з Вялікабрытаніі, дзе знаходзіўся з рабочым візітам, правёў прэс-канферэнцыю.

Галоўным вынікам дзелавых сустрэч і перагавораў, падкрэсліў міністр, стала падпісанне міжуровадзана Мемарандума аб узаемадзейнасці ў супрацоўніцтве ў сферы барацьбы з незаконным абаротам наркатыхчых сродкаў, арганізаванай злачыннасцю і міжнародным тэрарызмам.

Ініцыятарам падпісання пагаднення выступіла МУС Беларусі. Да такога кроку вымушае крмінагенная сітуацыя ў прыграніччых. Рэспубліка ператварылася ў фарпост, што стрымлівае тоны наркотыкаў, якія кантрабандысцкія спрабы пераправіць на Захад. У велізарную праблему выліваецца фальшываемянецтва і спробы незаконна перасячына граніцы. У поле зроку праваахоўных органаў і пярэньнічкі трапіла звыш 300 тысяч чалавек, якія спрабавалі пераступіць праз пярэбранні міграцыйных службаў (у Англіі зафіксавана каля 10 тысяч). Атрымліваецца, што Бе-

ларусь добраахотна ўзваліла на сябе непасильную ношу па вывучэнню, затрыманню, утрыманню і выдворенню парушальнікаў граніцы, якая выліваецца ў вялікія матэрыяльныя затраты.

Паводле пераканання Юрыя Захаранкі, Еўропа не ведае, якая злавачына хваляе нас аб тым, каб Захад аказаў матэрыяльнае садзейнічанне праваахоўнай сістэме Беларусі, праз якую мігрыруюць фальшывыя грошы, наркатыкі і злавачыныя элементы.

Падпісанне ў Вялікабрытаніі мемарандуму — першы крок МУС у Заходнюю Еўропу. Трыцяга красавіка плануецца падпісанне такога дакумента з ФРГ.

Уладзімір СТЭЛЬСКИ,
Беліфарм.

Усход — справа тонкая. І карысная

Завяршыўшы візіт у Тэгеран афіцыйнай дэлегацыі на чале з прэм’ер-міністрам Міхаілам Чыгіром.

Асобы такога высокага рангу, як прэм’ер-міністр, у апошні час амаль не наведваюць Тэгеран. Можна, таму, а можа, і з-за традыцыйнага ўсходняга гасціннасці прымаць дэлегацыю велікай вятліва і прызнаць, што, дарэчы, і адначасна ў падарунковым інтэр’ю Міхаіл Чыгір. Ды і столь паводзіў нашага прэм’ера, з характэрным яму разважлівасцю, няспешна, дастойна стрымана, па ўсім было відаць, буй гаспадарам даспадобы. І таму джэжурная фраза “перагаворы прайшлі ў добравольнай абстаноўцы” на гэты раз пашыраўся не для пратактола, а сапраўды адлюстроўвае атмасферу перагавораў, узаемнай зацікаўленасці, пошуку зваей, няхай і невялікай пакуль што, нішы на сусветным рынку.

Аб’ектыўныя ўмовы сёння такія, што ў Беларусі, Іран адчуваюць сабе на сусветным рынку не вельмі ўтульна. Нашы гавары па сваёй якасці ніч не могуць канкураваць як роўныя з вядомымі заходнімі фірмамі. Іран з-за палітыкі, якая праводзіцца ў адносінах да яго ЗША і іншымі заходнімі дзяржавамі, апынуўся ў вельмі прыметнай ізаляцыі. Вядома, логіка прагматызму падказвае — у такіх умовах чаму ж не працягнуць адін аднаму руку?

Менавіта аб гэтым гаварыла ў першую чаргу і на двухтурах перагавораў, якія Міхаіл Чыгір правёў з Хасанам Хабібі — першым віцэ-прэзідэнтам Ірана, і на сустрэчах прэм’ера з прэзідэнтам Ірана Алі Акбарам Хашмі-Рафсанджані і старшынёй Сходу ісламскага савета Алі Акбарам Натэж-Нуры.

Вынікам гэтых і іншых гутарак стала падпісанне пакета дакументаў, і перш за ўсё асноўнага — Мемарандума аб уза-

емаразуменні па пытаннях эканамічнага супрацоўніцтва.

Хасан Хабібі ацаніў яго так: “Мы вельмі задаволены дасягнутымі вынікамі. На падставе экспертных ацэнак відаць, што існуюць вялікія патэнцыяльныя магчымасці для супрацоўніцтва, якія ўпусціць нельга. І таму вельмі важным уяўляецца сённяшняе рашэнне аб стварэнні змешанай іран-беларускай камісіі па эканамічнаму супрацоўніцтву”.

Міхаіл Чыгір: “Усе перагаворы грунтаваліся на двох зыходных пазіцыях — узаемавыгаднасці і раўнапраўя. Прытрымліваючыся іх, мы выявілі многа агульных пунктаў. Перакананы, вельмі хутка ў нашых адносінах — эканамічных, фінансавых, культурных — наступіць істотнае ажыўленне”.

Міністр знешніх эканамічных сувязей Міхаіл Марыніч упэўнены, што на іранскім рынку напэўна знайдзецца сабе месца мініскія трактары, лідскія севалкі, магілёўскія скрэперы, каткі і грейдэры “Амкадор”... На яго думку, толькі павышаўшы тут, можна зразумець, наколькі нязведаны і ёмісты адкрываецца перад намі рынак. Міністр парай звярнуць увагу на такую вельмі важную дэталю — у кожным падпісаным дакуменце вызначаны канкрэтныя тэрміны выканання намечаных у ходзе візіту мерапрыемстваў. І гэта дае галоўную гарантыю — пазеда на якую небудзь тэраў краіну, напрыклад, у Югаславію замест Расіі, а гэту ж колькасць нафты Расія аддае Беларусі. Словам, варыянт ёсць, і цпер трэба садзіцца і ўсё прайлічваць.

Уладзімір ГЛОД, спецыяльны карэспандэнт Беліфарма.

Указ Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь

Аб асобных парушэннях заканадаўства ў дзейнасці сродкаў масавай інфармацыі

У апошні час у сродках масавай інфармацыі маюць месца факты скажэння міжнароднай, нацыянальнай і сацыяльнай палітыкі дзяржавы, дасюдаюцца парушэнні заканадаўства Рэспублікі Беларусь, якія датычаць забеспячэння правоў грамадзян. У адпаведнасці з канстытуцыйнымі паўнамоцтвамі Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па забеспячэнню палітычнай стабільнасці, абароне правоў і свабод грамадзян пастанаўляю:

1. Адміністрацыі Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь, у межах выканання заканадаўства ў дзейнасці сродкаў масавай інфармацыі, унесці прапа-

нову аб старэнні Наглядальнага Савета пры Прэзідэнце Рэспублікі Беларусь з улікам яго ролі ў прадстаўніцкай грамадскасці.

2. За публікацыю матэрыяла пад рубрыкай “Пісьмо да Прэзідэнта” неўстаноўленага аўтара ў “Народнай газеце” за 10 сакавіка 1995 г., які заклікае да насілля і грамадзянскага процістаяння, вызваліць ад пасады галоўнага рэдактара гэтай газеты Сярэдзіча Іосіфа Паўлавіча.

Прэзідэнт Рэспублікі Беларусь
А. ЛУКАШЭНКА.

17 сакавіка 1995 г. г. Мінск. № 113

Прэс-канферэнцыя

Парламент збіраецца працягваць сваю дзейнасць на заканадаўчым полі, але фінансавое поле яго дзейнасці ўжо абмежавана

Алег ГРУЗДЗІЛОВІЧ

Учора Старшыня Вышэйшага Савета Рэспублікі Беларусь Мечыслаў Грыб і старшыня Цэнтра Барыс Аляксандр Абрамовіч далі сумесную прэс-канферэнцыю, прысвечаную дзейнасці парламента. Сярод іншага журналісты даведліся:

Аб тым, ці адбудзецца пасяджэнне парламента 20 сакавіка. Мечыслаў Грыб лічыць, што пасяджэнне патрэбна і яно адбудзецца. Дпутаты павінны разгледзець 20 пытанняў, у тым ліку аб ратыфікацыі пагадненняў з Расіяй. Таксама, магчыма, спартыбна, значнае Мечыслаў Грыб лічыць, што ў адказе на ўпадкіднае пытанне, ці праўда, што заблакаваны валютны і звычайныя рахункі парламента, што грошы можна атрымаць толькі на зарплату, і якія прымаюцца ў сувязі з гэтым дзеянні, Мечыслаў Грыб лічыць, што гэта інфармацыя. Дакладна ён скажаў, што “валютных сродкаў не хапае ўсім, у тым ліку міністэрствам і ведамствам, і што зараз у гэтым пытанні шукаецца паразуменне”.

Аб магчымым рэфэрэндуме па пытаннях мовы, дзяржаўнай сімволіцы, адносін з Расіяй і інш.

Старшыня зыходзіць з таго факта, што ў адпаведнасці з Канстытуцыяй парламент не мае права ўносіць змяненні ў Канстытуцыю на працягу 6 месяцаў напярэдні выбараў. Другі істотны момант — па закону аб рэфэрэндуме, Прэзідэнт не мае права сам прызначаць рэфэрэндум, яго паўнамоцтва абмежаваны правам звароту з такой ініцыятывай у пар-

ламент, які павінен быць прапару разгледзець. Аб сімволіцы прагучалі такія разважанні: “Пашчэ вайну ў грамадстве вельмі лёгка, цяжка яе скончыць, не гаворачы аб тым, каб атрымаць перамогу. Аб гэтым сведчыць вопыт нашых суседзяў. Пытанне аб сімволіцы не простае: заўсёды нехта будзе “за”, а нехта — “супраць”.

Аб фінансаванні перадавыбарнай кампаніі. Гэту тэму дакладна асвятліў Аляксандр Абрамовіч. Паводле яго слоў, на правядзенне перадавыбарнай кампаніі рашэннем парламента ад 22 лютка было выдаткавана 68 мільярдаў рублёў, за сем дзён Кабінет Міністраў павінен быў знайсці і пералічыць гэтыя грошы. Але да гэтага часу Цэнтрвыбаркам не атрымаў ні рубля. Пакуль што грошы на ўжо распачатую кампанію бярэцца з тых чатырох мільярдаў, якія засталіся ад прэзідэнцкіх выбараў мінулага года. Вядома, што яны вось-вось скончацца. У прыватнасці, называлася такая лічба: толькі на выбарчы бюлетэні спатрэбіцца каля 9 мільярдаў рублёў...

агентства Градува

Курсы обмена наличных валют
в коммерческих банках
на 17 марта 1995 г.

тел./факс (0172) 325-105

1995 г.

НАИМЕНОВАНИЕ БАНКА	Доллар США		Немецкая марка		Российский рубль		Телефон для справок
	Покупка	Продажа	Покупка	Продажа	Покупка	Продажа	
1. Ф-“МИНСКОМБ- ЛЕКСБАНК” (зар. рубль)	11790*	12120	8253*	8510	2,381	2,52	067
2. БЕЛВЕНДИСКОМ- БАНК	11700*	12300	8400*	8830	2,20	2,60	267-022
3. БЕЛВЕНДИСКОМ- БАНК	11682	12019*	8019	8466*	2,40*	2,80*	239-250
4. БЕЛВЕНДИСКОМ- БАНК (зар. рубль)	11800*	12250	8200*	8700	2,10	2,60	067
5. НАРОДНЫЙ БАНК	11650	12100	8180	8600	2,32	2,52	238-610
6. “ИНТЕРКОМ- НЕНТАЛ-СКИ”	11750	12100	7800	8400			293-085
7. СБЕРБАНК	11800	12300	8100	8550	2,25	2,55	067
8. “ОЛИМП”	11800*	12000*	8031*	8333*	2,30*	2,45	508-556
9. “ДУКАТ”	11750*	12200*	8000*	8500*	2,30*	2,80*	201-063
10. ИНФОВАЛК	11750*	12300	8200	8600			
11. “БЕЛВЕНДИСКОМ- БАНК”	11800	12300	8000	8300	2,35	2,50	
12. ПРИОРИТ	11700*	12000	8310*	8610	2,20	2,50	690-964
13. МИЛАНДИНА Финанс АКБ “ДУКАТ”	11750*	12300	8100	8600	2,10	2,40	372-825
14. БЕЛВЕНДИСКОМ- БАНК (зар. рубль)	11500	12200	8350	8700	2,35	2,45	
15. БЕЛВЕНДИСКОМ- БАНК АКБ “ДУКАТ”	11800*	12250	8000*	8700		2,70	
16. БЕЛВЕНДИСКОМ- БАНК	11750	12200	8000	8500	2,10	2,60	
17. Финанс № 1 банка “ОЛИМП”	11800*	12300*	7800*	8200*			291-646 067
18. “ЕВРОПЕЙСКИЙ”	11750	12250	8200*	8450*	2,35	2,50	270-166
19. МАГНАТБАНК Ф-ОП	11800*	12250*	8000*	8300*	2,25	2,47*	
20. “ЮНИКС”	11800	12100	8250	8450	2,40	2,70	
21. “ИНТЕКС-СИ”	11800	12200	8000	8350	2,35	2,60	769-177

*-Возможна операция за наличный и безналичный расчет

*-Операция проводится только по безналичному расчету

Турма перанаселена

У прэс-цэнтры МУС прайшла прэс-канферэнцыя, прысвечаная праблемам пярэауча-працоўных устаноў (ППУ) і шляхам іх вырашэння.

Так, па стану на 1 сакавіка 1995 года ў 35 устаноў Упраўлення па папраўчых справах утрымліваюцца 52041 тых, хто здзейсніў злачынствы. І практычна кожны месяц гэтая колькасць павялічваецца на 600—700 чалавек. У выніку росту злачыннасці колькасць асуджаных і заключаных пад варту дасягнула самага высокага ўзроўню за апошнія 30 гадоў. У сувязі з гэтым востра паўстала праблема перанасялення ППУ. У той жа час утрыманне кожнага асуджанага ў лютым гэтага года каштавала дзяржаве прыблізна 250 тысяч рублёў.

Уладзімір ЛЕБЕДЗЕЎ,
РІД.

ЗАКОНЫ РЭСПУБЛІКІ
БЕЛАРУСЬ

**Аб унясенні дапаўненняў
у Закон Рэспублікі Беларусь
"Аб пенсійным забеспячэнні
ваеннаслужачых, асоб радавога
і начальніцкага складу органаў
ўнутраных спраў"**

Вярхоўны Савет Рэспублікі Беларусь па-
станаўляе:

Унесці ў Закон Рэспублікі Беларусь "Аб
пенсійным забеспячэнні ваеннаслужачых,
асоб радавога і начальніцкага складу органаў
ўнутраных спраў" (Ведомстві Вярхоўнага Са-
вета Рэспублікі Беларусь, 1992 г., № 36, арт.
571) наступныя дапаўненні:

1. Назву артыкула паставіць "пенсій" да-
поўніць словамі "і дапамогу",
дапоўніць артыкул часткай другой наступ-
нага зместу:

"Штормавая дапамога прызначаецца
маці бацьку ваеннаслужачага тэрміновай
службы, які загінуў або памёр у мірны час
пры выкананні абавязкаў ваеннай службы,
умерыў трох мінімальныя заробатныя пла-
ты кожнаму. Прычым гэты штормавы дапамо-
га выплачваецца і працуеючым бацькам незале-
жна ад атрымліваемай імі па месцы работы
(службы) заробатнай платы (гаштовага забес-
пачэння)".

Прэзідэнт
Рэспублікі Беларусь
А.ЛУКАШЭНКА.

22 лютага 1995 г., г.Мінск.
№ 3609-ХІІ

**Аб унясенні змяненняў у
некаторыя заканадаўчыя акты
Рэспублікі Беларусь у сувязі з
прыняццем Закона Рэспублікі
Беларусь "Аб палітычных партыях"**

У сувязі з прыняццем Закона Рэспублікі
Беларусь ад 5 кастрычніка 1994 года "Аб
палітычных партыях" Вярхоўны Савет Рэ-
спублікі Беларусь пастанаўляе:

1. Унесці змяненні ў наступныя закана-
даўчыя акты Рэспублікі Беларусь:

1. Частку першую артыкула 41 Закона
Рэспублікі Беларусь ад 26 лютага 1991 года
"Аб міліцыі" (Ведомстві Вярхоўнага Савета
Беларусь ССР, 1991 г., № 13, арт. 150) вы-
клаці ў наступнай рэдакцыі:

"Супрацоўнікі міліцыі не могуць быць
членамі палітычных партый і іншых грамад-
скіх аб'яднанняў, якія дамагаюцца
палітычных мэт".

2. Частку другую артыкула 6 Закона Рэ-
спублікі Беларусь ад 13 лістапада 1992 года
"Аб статусе ваеннаслужачых" (Ведомстві
Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь, 1992 г.,
№ 28, арт. 497; 1993 г., № 14, арт. 137) вы-
клаці ў наступнай рэдакцыі:

"Ваеннаслужачыя не могуць быць членамі
палітычных партый і іншых грамадскіх аб'яд-
нанняў, якія дамагаюцца палітычных мэт".

3. У частку першую артыкула 11 Закона
Рэспублікі Беларусь ад 6 кастрычніка 1994
года "Аб Нацыянальным архіўным фондзе і
архівах у Рэспубліцы Беларусь" (Ведомстві
Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь, 1994
г., № 29, арт. 507) словы "грамадзянскія ар-
ганізацыі і аб'яднанні" замяніць словамі
"палітычныя партыі і іншыя грамадскія аб'яд-
нанні".

4. Прыняць спецыяльны сілу паставу
Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь ад 18
чэрвеня 1991 года "Аб правамернасці дзей-
насці ў Рэспубліцы Беларусь палітычных парт-
тый і іншых грамадскіх аб'яднанняў на дзяр-
жаўных прадпрыемствах і ў арганізацыях"
(Ведомстві Вярхоўнага Савета Беларускай
ССР, 1991 г., № 24, арт. 314).

5. Гэты Закон унесці ў дзеянне з дня яго
апублікавання.

Прэзідэнт Рэспублікі Беларусь
А.ЛУКАШЭНКА.

22 лютага 1995 г., г.Мінск.
№ 3610-ХІІ

СООБЩАЕМ ПОДРОБНОСТИ

Душегубы
остановились в Орше

В течение одних суток обезврежена группа
опаснейших преступников

Улыбчивые, компанейские, хорошо
одетые молодые люди. Никаких внеш-
них примет свирепой натуры, особен-
но — в трезвом состоянии. Когда
нужно, умеют быть вежливыми, обя-
зательными, даже услужливыми. Хо-
зяева частного жилья, сдававшего им по-
ловину дома под "машину", сохранил
о квартирантах самые приятные вос-
поминания: "Работящие, уважитель-
ные. Помогали по хозяйству, даже
навоз на огороде разбросать не отка-
зались". Ему и в голову не пришло,
что именно их, его постояльцев, пока-
зывают по республиканскому телеви-
дению в качестве разыскиваемых ми-
лицией убийц целой семьи в Минске.
Впрочем, на фото похожим на себя
по-настоящему был только один,
Иван Цорох. Это явное сходство и
помогло быстро установить, кто есть
кто в преступной группе, арестован-
ной в днях в Орше.

Вечером 8 марта работников од-
ного из оршанских заводов повез на
своих "Жигулях" дочь-студентка на
вокзал. Домой не вернувшись. На сле-
дующий день молодая женщина вынуж-
дена была расстаться с деньгами и
золотыми украшениями, когда при-
личные с виду незнакомцы пристави-
ли к ее горлу нож. Спустили сутки
трое подвыпивших мужчин ни с того ни
с сего напали на молодую пару. Один
из них, 33-летний минчанин Мурашко,
внезапно всадил парню штык-нож
в живот, затем — в бок и начал ста-
вить с упавшего обувь. Иван Цорох
дрогнул к девушке, но она бро-
силась прочь, оставив куртку в руке
бандита.

Догнать и убить, а то заложит!
— скомандовал Мурашко Цороху и
Левшичу. Но те с "заданием" не
справились. Спутница раненого парня
успела добежать до телефона-автомата.

Место на улице Ленина, где над
окровавленным человеком склонились
грабители, оказалось вблизи участка
ГОВД. Приняв сигнал тревоги, участ-
ковый капитан Сергей Поликарпов и
милиционеры Александр Лазаренко и
Александр Валькович решили не
ждать подкрепления. Сошлись с
преступниками трое на трое, в рукопашную.
И случайно проезжающая мимо ма-
шина с четырьмя экзипированными по
всем правилам спецназовцами остано-
вилась очень даже кстати: у готовых
к сладе дежурства Поликарпова и его
помощников не было оружия.

Арестованные отмахивались, при-
думывая вымышленные фамилии и
адреса. Рано утром пришел на служ-
бу заместитель начальника гортордела
милиции Сергей Худолеев и сразу у-
знал одного из троих, вспомнив сним-
ки, опубликованные в газете.

— Ну, что, Иван, допрыгался? —
спросил он у младшего из братьев
Цорохов.

— Все ясно, — помрачнел "хо-
зяин" штык-ножа.

Вскоре разведенные по разным
кабинетам бандиты "раскололись".
Худолеев и заместитель начальника
уголовного розыска Виктор Свирицкий
не спеша, обстоятельно выуживали у
последних факт за фактом.
Вскоре они уже знали, кто убил вла-
дельца "Жигулей", а один из задер-
женных, Левшич, съездил с милицио-
нерами туда, где свершилось самое
страшное из преступлений.

Проводив дочь, 47-летний И. на-
меревался ехать домой. Но когда двое
приятных господ попросили отвезти
их в "Грязилровку" (район частных до-
мов на окраине), водитель согласился:
подаривший таким образом было
для него делом обычным. Когда ма-
шина остановилась на темной улице,
Левшич Цорох приказал "возврата" к
себе, а Мурашко ушел и хладно-
кровно задушил его длинным шнур-
ком, выдернутым из куртки. Положив
труп в багажник и вызвав из дома
Ивана Цороху и Левшича, убийцы
покинули за город, наслаждаясь
скоростью машины и своей молодостью.

Зарывать убитого в землю им
было лень. Попробовали, облив бензи-
ном, сжечь, но и это показалось
слишком хлопотным и долгим заня-
тием. Так и бросили свою жертву в ле-
су, в нескольких шагах от дороги. С
машинной тоже решили покончить:
"покатились и хватили". Нашли за-
полненный водой карьер и утопили "жи-
гуленку".

Теперь они толком не могут об-
яснить, зачем убивали человека.
— Когда следствие выяснило на-
ко-нец, что старший из Цорохов, Дмит-
рий, обосновался в женском общежи-
тии лыкобината, туда была на-
правлена опергруппа спецназа. Но
первым, в одиночку, бросился на за-
держание участковый Саша Солда-
тенко. Был первый час ночи, и мо-
лодой офицер полагал, что сонный и
скорее всего, пьяный "объект" будет
не опасен. Хотя его "поделеньки" пре-
дупредили: "У Димки автоматы".

Не успел Димка выстрелить. Сол-
датенко, уперев его, толкнул послав
следом в правую руку. Ворвавшимся
спустом спецназовцам работы почти
не осталось.

Ублажившие "чуждого парня"
девушки знали, что их гости воору-
жены, как "терминатор" (кроме автома-
та — самодельная бомба в кармане и
финка у лодыжки), но это их не сму-
щало. Напротив, навеяло романтиче-
ские аналогии с криминальными

секс-символами американских трилле-
ров. Теперь подругам Димки придется
ждать другого заметного "киногероя".

В ходе перекрестных допросов вы-
яснилось, что разбойное нападение на
женщину, спасающую свою жизнь це-
ной денег и драгоценностей, — тоже
дело рук "цороховской" шайки. А еще
на счету троих основных виновников
оршанских преступлений — кровь
людей в Минске: несколько одиноч-
ных и групповых убийств, в том чис-
ле, как предполагалось, и заказных.

Все они, эти нелюди, — "наши",
доморожденные. Братья Дмитрий и
Иван Цорох — из Барановичского
района; Мурашко — столичный жи-
тель, четыре года отучился в Мин-
ском нархозе, был судим за кражу,
но без лишения свободы. Оршанского
"божика" Левшича, искавшего после
недолгой отсидки приключений, трое
"гастролеров" встретили на вокзале и
сразу же определили: "Наш человек".
Последующая "мобилизация" ново-
бранца в банду была несложной.

Поживившись на грабежах с
убийствами в Минске, Мурашко и
братья Цорох приехали в Оршу 23
февраля. Сняли в городе три отдель-
ные квартиры и подломя в "Грязил-
ровке", чтобы, меняя адреса, нигде не
"засечьиваться" подолгу. Тех, кто с-
давал им жилье, не интересовал род
занятий нанятелей: лишь бы деньги
платили. Документы, прописка — ко-
му до этого дело!

Сейчас следствие продолжает го-
родская прокуратура. Но в ближай-
шее время все четверка будет препро-
вожена в Минск, где на троих из
этой компании заведены "растрель-
ные" досье. Ответит по делам своим и
"примкнувший" Левшич.

Парень, которого (по потехи) ко-
лол ножом Мурашко, лежит в боль-
нице. Врачи говорят, что выживет.
Так уж получилось, что он ценю
своего здоровья остановил кровавый
пир убийц, возмнивших себя сверх-
человеками, хозяевами "смутного вре-
мени". Но зло не может быть безна-
казанным.

Жаль, что подростки не читают
газет. Зато выпитывают отраву кино-
бонезов. И в разных уголках страны
зреть смена "цороховской" банды,
которая испытает раскаяние, быть мо-
жет, только в день приговора, когда
станет ясно, что расстреляют.

Или, как говорят в криминальных
кружках, "намажут лоб зеленой".

Сергей БУТКЕВИЧ.

МАЙСТРЫ

Не толькі паза...

Людзі неардынарнай
заўсёды выкалюць у нава-
кольных непадробную
цікавасць. Вось і Таццяна
Цімошкіна з Браслава — май-
стар па лозалляццю, здзяліла
разнастайнасцю сваіх заха-
пленняў.

Пасля заканчэння брас-
лаўскай школы паехала ў Ры-
гу і паступіла ў політэхнічны

інстытут, адначасова з вучобай
змяла скончыць курсы ма-
лявальніц мастацкай вышукі. А
праз некаторы час, узяўшы не-
калькі прыватных урокаў, ас-
воіла тэхніку лозалляцця.

Таццяна з тых людзей, хто
смае спрабаваць сябе ў самых
розных занятках, спасцігаючы
такім чынам свае магчымасці.
Вось і яе захапленне водным

турызмам — жаданне дака-
заць сабе, што можа чалавек,
што можа яна. Сведчанне гэта-
га — яе ўдзел у паходах са-
май высокай катэгорыі скла-
дасці.

Разнастайнасць жыцця
выклікала ў Таццяны і новыя
інтарсы. Так яна пачала зай-
мацца аўтарэзіянам. Гэта да-
памагло ёй вылучыць сябе ад
суседняга захворвання. За-
своіла метал бескатактнага
масажу і зараз пры неабход-
насці сама лечыць дачку Ма-
шу. Таццяна цікавіцца рознымі
духоўнымі вучэннямі, верыць
у існаванне і ўздзеянне на ча-
лавека вышэйшых сіл, ведае
духоўную сімволіку. І часта
скаржыцца на пры стварэнні
сваіх работ. Разам з выштымі
каўчыкамі ў яе ёсць работы
філасофскія. Напрыклад, у ад-
ной з іх — "Пад знакам агню".

Таццяна раскрывае ад-
носны да будовы свету і вы-
шэйшых сіл Контур жыцця —
симвал нараджэння жыцця,
крыж — символ будовы ча-
лавека (вертыкаль — матэрыяль-
ная частка, гарызанталь — ду-
хоўная яго бок). Усё гэта на
фоне вертыкальна падаючага
променя — сімвала ўздзеяння
вышэйшых сіл на чалавека.

Вось ужо шэсць гадоў, як
Таццяна Цімошкіна памяняла
месцажыхарства і вярнулася ў
родны Браслаў. Зараз яе ас-
ноўны заняткаў — вытанчанае
вышыўка і лозалляцце. І
справы даказваюць іх неаб-
жаднасць.

Яўген КАЗЮЛЯ,
Беліфарм.

□ Таццяна Цімошкіна і
яе работы з лозы.

Бізнесмены
і мецэнатства

Сярод людзей справы, ужо не бедных,
ёсць, на ішчасце, такія, што "робяць гро-
шы" не дзяля адных грошай.

Напрыклад, у гісторыю горада
Іванава, што на Брэстчыне, у якасці ме-
цэнатаў увайшлі толькі што створаны
філіял АКБ "Пошук" і малое прадпрыем-
ства "Алтан", якія днямі прафінансавалі
прэзентацыю кнігі прозы "Права на
ўсмешку" свайго земляка, супрацоўніка
мясцовай газеты Анатоля Крэйдзіча.

Іван АНАНІЧ.

Хотите Госпремию?

Работы, выданыя на соискание Государственной премии Республики Беларусь в области науки и техники, принимаются к рассмотрению Комитетом по Государственным премиям Республики Беларусь в области науки и техники до 1 февраля 1996 года и рассматриваются в два этапа. На первом этапе отбираются работы для участия в конкурсе на соискание премии, на втором — принимается решение о присуждении премии наиболее достойным работам и авторским коллективам.

По всем вопросам, связанным с выдвижением и оформлением работ, обращаться в Комитет по Государственным премиям Республики Беларусь в области науки и техники по адресу: 220072, г.Минск, пр. Ф.Скорины, 66, комн. 317. Телефоны: 39-54-56, 39-31-11.

Погиб офицер

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

На военном полигоне под Брестом во время учений погиб капитан артиллерии Алексей Васильчук.

Капитан был старшим так называемой имитационной командой, посредством мин оживляющей картину "боя". Разрыв такой имитационной мины и стал для артиллериста роковым. Военной прокуратурой ведется следствие.

Василий ВИКТОРОВИЧ.

Необычная тема

"Сижу" на телефоне, принимаю
звонки игриво настроенных мужчин..."

НАТАЛЬЯ
КОНСТАНТИНОВА

Первым чувством, которое я
испытала, когда узнала, что Нон-
на — сводница, было отвраще-
ние. После более близкого зна-
комства с ней оно усилилось и не
до конца исчезло, то заглушилось
каким-то растерянным уважени-
ем. Сама себя она называет "дис-
петчером". "Сижу" на телефоне,
принимаю звонки игриво настро-
енных мужчин и направляю к
ним проститутку, которые затем
отдают мне половину своего зар-
ботка.

Зналась этим делом Нонна
примерно через год после того,
как в их квартире случился по-
жар (очевидец рассказывал, что
соседские дети-подростки бросали
к ним на балконе недокуренные
сигареты, от которых и загорелись
книжки лежавших там старых газет,
но быть свидетелем он почему-то
не захотел). От всей мебели и
одежды остались одни воспомина-
ния, а выданный родителям на
работу помощи хватило только на
новую входную дверь. Богатых
родственников у них не было,
деревни, машины, дачи — тоже.
Нонне пришлось бросить учебу в
вузе и искать работу. Но куда ее
могли взять? Разве что секретар-
шей в какой-нибудь фирме.

В конце концов дальний род-
ственник, мастер в одном не-
большом заводе, какими-то прав-

дами-неправдами устроил ее на
работу. Но и после этого в бюд-
жете семьи Нонны, кроме обяза-
тельной "зачатки" на мебель,
числилось только две статьи рас-
ходов: еда и самая необходимая
одежда.

Как именно она нашла теле-
фонную "работу", Нонна не рас-
пространяется, да дело и не в
этом.

— Скажешь, лучше бы мне
заняться коммерцией? — уточня-
ет она. — Но у меня совсем не
такой характер. Я не могу все
время куда-то бежать, "крутиться".
Люблю почитать, подумать.
Вот сейчас, когда жду звонков,
сижу у телефона с книжкой. Чи-
таю Ницше, Булгакова, Солжени-
ца. Уже купила всю мебель. По-
работала еще немного, сделала за-
пасы и снова пошла учиться... Я
из Ницше запомнила, что, чем
выше растение дерево, тем более
жизнь в нем и мрак уходит его
корни. Поэтому теперь никого не
сужу. У меня работа чистая, но и
проститутка я уважаю, не все
они только о деньгах лезутся.

Одна из них — моя подруга, то-
же интеллигентка. Почти все
деньги тратит на книги и театр.
... Между прочим, она верую-
щая. Каждый день Библию чи-
тает. Говорит: "Бог учит, что душа
важнее тела, но лучше я пожерт-
вую телом, но моя душа пол-
ноценнее, чем твое тело. Даже ес-
ли бы мне повезло выйти замуж
за богатого, я бы от него полно-

стью зависела. А сейчас я сво-
бодна — когда "не работаю", мо-
гу делать, что хочу".

